

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákócshabai Református Egyházközség lapja

Tüle Lajos: Pünkösöd Tényébe

*Pünkösöd... Tényedben élek,
teremtő égi Lélek,
erőd gerjeszti lelkem,
Telfogni szent csodádat
nem tudhatom, de áldlak
megújult életemmel.*

*Az Ige, mint zsarátnok,
hűlő szivemben lángot
lobbantott, hála érte!
Követségében járok,
ahogy a tanítványok,
rajtam a Krisztus vére!*

*Dicsőítsd Őt ma bennem,
Ki nem vetett el engem,
illesse hála, hála,
Ki, érte mit se várván
megváltott vére áráin
Istennek és Atyának.*

Kozák Péter:

Fiak vagyunk és örökösök!

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (Róm 8,15-17)

Életünkben legalább egyszer mindnyájan éreztük már magunkat olyan igazán, mélyen magányosnak. S most nem egyszerűen arra gondolok, amikor épp elhagyott bennünket, vagy elvesztettünk valakit, valamelyik családtagunkat, szerelmünket vagy a legjobb barátunkat, s hiányzik nekünk. Ez a hiányérzés is előhozhatja azt az eredendő lelki magányosságot, ami ugyanúgy akkor is ránk törhet, ha épp minden szeretettünk körülvesz minket, és látszólag minden rendben van, s nem hiányzik semmi az életünkből. Olyan árváknak tudjuk magunkat érezni időnként, még egy gondtalanabb időszakban, de még egy hangos, étellel teli közösségben is.

Velem régebben elég sokszor megtörtént, ráadásul éppen egy keresztyén közösségben, a volt ifimben, hogy kegyetlenül rám tört ott, alkalom közben ez a bizonyos egyedüllét. Egy csomó ember vett körül engem, s pont olyanok, akik még a hitéletben is a legközelebb álltak hozzám akkoriban, mégis úgy éreztem magam, mintha csak én lennék ebben a világban, egyes egyedül, mint valami Robison Crusoe egy lakatlan szigeten – még a *Péntekje* nélkül. Pedig egy csomóan ott voltak körülöttem. Talán éppen a mások társasága hangosította fel bennem azt a belső kiáltást, hogy eredendően mennyire magányos vagyok. Mi, emberek olyanok vagyunk, mint a csillagok a fekete égen, több milliárdnyi van belőlünk, mégis mindegyikünk egyenként olyan magányos. Biztos átéltük már ezt a fajta kozmikus egyedüllétet, vagy ha még nem, előbb-utóbb át fogjuk élni valamikor.

Persze, a legtöbbször, amikor amúgy is egyedül vagyunk a lakásunkban, egy kórházi ágyon vagy az utcákat róva, akkor szokott ránk törni ez a nyomasztó lelkiállapot. József Attila *Keresek valakit* című versében így fogalmazta meg ezt az életterzést:

„Tele vágyakkal zokog a lelkem,
szerető szívre sohase leltem,
zokog a lelkem.

Keresek Valakit s nem tudom, ki az.
A percek robognak, tűnik a tavasz,
s nem tudom, ki az.

Csüggedő szívvel loholok egyre,
keresek valakit a Végtelenbe,
loholok egyre.”

S a legijesztőbb az egészben, hogy nemcsak egy hitetlen ateista szívéből törhetnek fel ilyen érzések, hanem egy keresztyénből is. Lehet, hogy egy ember hisz Istenben, esetleg Megváltó Urának is elfogadta Jézust, mégis olyan magára hagyatottnak éli meg az életét. Mint egy olyan gyermek, aki mindkét szülőjét elvesztette, ezért nem is gyermek többé, hanem árva, s így kénytelen árván tengetni a kicsiny életét ebben a hatalmas és fenyegető világban. Valahogy ezt éljük meg: árvaságra jutottunk.

De nem szabad megijednünk, ha ilyen lelki mélységben találjuk magunkat. Ilyenkor valójában az Isten keres minket, csak nem ismerjük fel. Sokkal veszélyesebb az, amikor valaki úgy építi fel az életét, hogy elnyomjon magában minden olyan gondolatot, ami őt

keresésre ösztökélné. Mindannyian hajlamosak vagyunk úgy berendezni a személyes világunkat, hogy elfojtsuk magunkban minden rossz érzést, különösképp is azokat, amelyek a létünket alapjaiban teszik kérdésessé. Hány munkamániának, gyermekbálványozásnak, függésnek és társfüggésnek az a valódi oka, hogy menekülünk az árvaságunktól. S mi, keresztyének sem vagyunk mentesek ettől.

De Isten evangéliuma közbevág. Árváknak érezzük magunkat, pedig Fiak vagyunk. Aki Jézus Krisztussal összekötötte az életét, azt Isten a gyermekévé fogadta. Nem lehet ennél nagyobb ajándékban részesülni: mint az élő Isten fiává lenni. Ebből az örömhírből élhetünk életünk minden egyes napján. Mi soha nem vagyunk árvák, még akkor sem, ha épp úgy érezzük magunkat. Mi gyermekek, „fiak” vagyunk, ahogy az eredeti görög szöveg fogalmaz. S nem véletlenül mondja így. Nem a nőket akarja ezzel kizárni az apostol, hanem azt érzékeltetni, hogy *ugyanazt a státuszt kapjuk meg, mint amit maga Jézus is élvezett a földön és élvez mindörökké.* Ő Isten Fia isteni természeténél öröktől fogva, de őáltala mi is mindannyian Isten fiaivá lehetünk. Nem lesz isteni természetünk, ahogyan Jézusnak, hanem az Úr gyermekévé fogad minket. Örökbe fogad. S így elnyerjük azt a kiváltságot, hogy hozzánk is pontosan ugyanúgy viszonyul az Úristen, ahogyan Jézushoz viszonyul. Egy élet is kevés, hogy felfogjuk ezt a kegyelmet!

A Jn 17-ben van egy elképesztő állítás, amit Jézus az ún. főpapi imájában a tanítványairól mondott ki: *„úgy szeretted őket, ahogy engem szeretted.”* S ez nemcsak az akkor jelenlévő apostolokra, tanítványokra igaz, hanem ránk is, ha a tanítványai vagyunk. Az Isten annyira szeret minket, amennyire Jézust szereti.

Mi azt gondolnánk a magunk esze szerint, hogy még ha szeret is minket az Isten,

annyira biztos nem, mint Jézust. Hiszen ő sokkal-sokkal jobban megérdemli, mint mi. S pont itt van a bibi: azt hisszük, nekünk kell ezt kiérdemelni. Az a fixa ideánk, a rögeszménk, hogy az Isten irántunk való szeretete a mi érdemeinken alapszik, pedig nem. Jézus az, aki megérdemli Isten szeretetét – ő az egyetlen, a büntelen, a tiszta –, és ezt a teljes szeretetet élvezhetjük szabadon, ha hiszünk Krisztusban. Ez a kegyelem: amit Krisztus érdemel, azt mi kapjuk meg. Nem kell teljesíteni érte, megharcolni vagy erőlködni – csak egyszerűen elfogadni. S mivel ő a Fiú, ezért ha benne vagyunk, mi is fiak vagyunk.

S ha Isten gyermekei vagyunk, akkor Szentlelke azt kiáltja a szívünkben, „Abbá, Atya”. Az „Abbá” szó, amit itt Pál apostol Istenre használ, egy arám kifejezés: így nevezte Jézus Istent, amikor róla beszélt, vagy hozzá imádkozott. Ezzel a szóval akkoriban a kisgyermekek szólították az édesapjukat. Kedves, bizalomteljes, sőt becézgető szó ez, úgy lehetne a legjobban visszaadni, hogy: „apuka” vagy „apácska”. Ilyen közeli, személyes és önfeledten ráhagyatkozó közösségben élhetünk az Úristennel, ahogyan egy kisgyermek is teljesen rábízta magát az apjára, mert tudja, hogy szereti őt, és mindenképpen jót akar neki.

Persze annak, amikor Istent a földi apákhoz hasonlítjuk, megvan a maga veszélye is. Hiszen lehet egy apa bármennyire is jóakarátú, mégis bűnös, és a képességei is meglehetősen korlátozottak. Nem beszélve arról, hogy egyre többeknek van olyan tapasztalata, hogy az apja elhagyta, nem is ismerte, nem törődött vele, kihasználta, esetleg szexuálisan zaklatta, vagy egyszerűen úgy viselkedett, ahogy egy állat se szokott. Ha ilyen apaképe van valakinek, akkor ez a hasonlat nagyon mellé megy. De mégsem lenne helyes, ha ezért lemondanánk arról, hogy az Istent Atyánknak szólítsuk.

Képzelnék el egy tökéletes, földi apát, azt még emeljük köbre, s biztosak lehetünk benne, hogy az Úristen még annál is összemérhetetlenül jóságosabb, szeretetteljesebb és szentebb.

Fontos még megvizsgáljunk azt is, hogy a földi apánk természete vajon pontosan mennyire és hogyan befolyásolja az istenképünket. Nehogy félrevezessük magunkat. Ha valakinek szigorú, távolságtartó apja volt, ez valószínűleg befolyásolja azt is, milyenek ismeri az Úristent. Lehet, hogy őt is hűvösnek és távolságtartónak látja, de az is előfordulhat, hogy tudatosan vagy sem, de épp az ellenkezőjét: egy engedékeny, nyájaskodó istent vetít ki lelki szemei elé amolyan kompenzációként. Az tehát, hogy az Urat Atyánknak szólíthatjuk, ne jelentse azt, hogy kedvünkre képzelgünk róla. Őt a teljes Szentírásból lehet olyannak megismerni, amilyen. Abból a Szentírásból, amely Jézus Krisztusra mutat, mint a mennyei Atyánk hű képére, földi, emberi kiábrázolására.

S mégiscsak – minden rossz tapasztalatunk ellenére – ez az „Atya” megszólítás kifejez Isten lényéből valami igazán lényegeset. Ahogyan Atyja ő Jézusnak is, úgy a híveit is a családjába fogadja gyermekeiként. Az Atyánk akar lenni, s nem egyszerűen az Istenünk, s főleg nem az ítélőbíránk. Isten egy tökéletes szeretetközösséget alkot meg ezzel, Atyja ő Jézusnak és minden fogadott testvérének. Az Úristen szoros és mély közösségben akar élni velünk. Szerető, gondoskodó családfőként ő a teljes lényéből beleadja magát ebbe a kapcsolatba, azért, hogy mi is így tegyünk. Így mindig van, akire számíthatunk, akihez fordulhatunk, akiben bízhatunk, akivel közösségben élhetünk, akivel megoszthatjuk minden örömeinket és bánatunkat. Bele kell tanulnunk, hogy az Úrral való közösség legyen a legfontosabb az életünkben. S

amennyire megtanuljuk, annyira tapasztalni is fogjuk, hogy ő jelenti az igazi boldogságot, és senki vagy semmi más.

S az, hogy fiak vagyunk, azt is jelenti: hogy minden, ami Krisztusé, az a miénk is!

„Egy gazdag rómainak volt egy fia, aki gyakran összetörte apja szívét. Ugyanennek az embernek volt egy csodálatra méltó rabszolgája is. A férfi a halálos ágyán elhatározta, hogy semmi vagyont nem hagy a fiára, mindent Marcellusnak, a rabszolgának ad. Elővette a dokumentumokat, és hívatta a fiát, hogy megmondja neki, hogyan döntött. Ezt mondta neki: Végrendeletemben az áll, hogy mindent Marcellusra hagyok, de kiválaszthatok magadnak egyetlen dolgot a vagyonomból, ami a tiéd lehet. A fiú erre azt válaszolta: Marcellust akarom.”

Ha valaki Jézust választja, mindent megkap vele együtt. Hiszen *„aki tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* Örökösai vagyunk Istennek, és örökösársai Krisztusnak – ahogy a Róm 8,17 is írja – alapigénkkel egybehangozón.

Persze, az „örökség” jogi kategóriáját hallva szintén ambivalens érzéseink lehetnek. Esetleg először egy gazdag amerikai nagybácsi ábrándképe dereng fel előttünk, akit életében nem ismertünk, de elhunyt után teljesen váratlanul kapunk egy levelet, amiben közlik, egyetlen élő rokonaként tetemes summát örököltünk. De ha elhessegetjük ezt az álomképet, a valóság, sajnos, ennél sokkal kiábrándítóbb tud lenni: szinte nincs olyan család, akiknek a tágabb vagy szűkebb körében ne lett volna még örökösödési vita. Olyan, az emberi természetből kijózanító tud lenni, amikor azok az emberek, akik állítólag a legközelebb állnak egymáshoz, s a legjobban szeretik egymást, rávetik magukat az örökségre, mint valami koncra, és életre halálra egymásnak esnek anyagi javak

megszerzéséért. Így mehetnek tönkre – esetleg végleg – testvéri, családi kapcsolatok.

Az üdvösségben, amit Isten örökségül ránk hagy, épp az a legcsodálatosabb, hogy aki megkapja, úgy kapja meg az egészet, mindent, hogy ettől még senki másnak ott nem lesz kevesebbje. Hiszen mindenki, aki üdvözülni, a teljes üdvösséget megkapja és élvezheti. A mennyben nincs örökösödési vita, a lelki testvérek közt teljes lesz a békesség.

Örökösársai vagyunk Krisztusnak. Az örök élet, az üdvösség, az Isten országa, az új ég és új föld örökösei vagyunk. Az új égről és az új földről, a mi örökségünkről csak kevés helyen beszél a Biblia. Valószínűleg azért, mert emberi szavakkal úgyis leírhatatlan, milyen. A legteljesebben a Jelenések könyve utolsó két fejezetében van róla szó. Azt tudhatjuk meg belőle az örökségünkről, hogy ott nem lesz már halál és gyász, fájdalom, könny és jajkiáltás, hanem teljességre jut az élet, az öröm, a békesség és a szeretet. A legtitokzatosabb talán a Biblia azon kijelentése, hogy akkor, az üdvösségben „*Isten lesz minden mindenkiben*”. Ott már tökéletes és közvetlen lesz az Istennel való kapcsolatunk; ott már nem hinni fogunk és reménykedni, hanem színről színre látni. Tapasztalni fogjuk az Isten valóságát a maga teljességében.

Elképesztő titok ez, s minden képzeletet felmúl majd, amiben részünk lesz!

Sokszor az a mi bajunk, hogy túlságosan is beleveszünk ebbe a földi világba. A feladatok, a betegségek, a megrázó vagy épp felvillanyozó történések mind-mind behálózzák a szívünket, és rabul ejtik. Kálvin János a főművében, az *Institutioban* azért javasolja külön fejezetben az eljövendő életről való elmélkedést, hogy a mostani világ láthatatlan láncai lehulljanak rólunk. Hit által távolabbra tekinthetünk, mint az olyan emberek, akik csak a jelenlegi világot ismerik. S ez nem önáltatás vagy valami olesó vigasz, hanem a valóság komolyan vétele. Egy mennyei perspektíva nyílik meg előttünk, s ez szabadságot, jó értelemben vett távolságot és függetlenséget ad a földiektől.

S ez a világ olyan kétszínű. Hol a boldogító, hol az elkeserítő arcát mutatja felénk. De mi az istenfiúság biztonságával nézhetünk vissza rá. Azzal a biztonsággal, hogy az Úr úgy szeret minket, ahogyan Jézust szereti, és minden, ami az övé, az a miénk is. Az Isten gondoskodik, vezet, véd, és az utolsó napon örök életre támaszt fel mennyei családjának tagjait. Ismerjük fel, és egyre inkább merjük megélni a mindennapokban az istenfiúság kiváltságait. *Áldott pünkösdünnepet, szeretett gyermekek!*

Füle Lajos:

Pünkösdkor

*Tüzek jönnek, különös lázak;
LÉLEK járja által a házat.
Szárnyas remény lobog fel bennünk,
szólnunk kell és valamit tennünk,
amit az Úr tűzlángja mível:
a szeretet ímé kijárad,
nem lesz vége még a világnak,
JÉZUS KRISZTUS itt jár, keresvén...
Fehér zászló lobog keresztjén,
út lett nekünk, igazság, é l e t,
átöleli a mindenséget.*

Füle Lajos:

A SZENTLÉLEK ÁLTAL

*A SZENTLÉLEK által JÉZUS van velem,
a SZENTLÉLEK által bővülködhetem.
a SZENTLÉLEK nélkül egyedül vagyok,
meglepnek, s legyőznek a hétköznapok,*

Tavaszkristóf: „Új”

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17)

Mekkora erővel bír ez a kicsi szó: „új”! Már gyermekkoromból is emlékszem, mekkora dolog volt, ha a 80-as években olyan Schwartzkopf sampont kaptunk nyugaton élő rokonainktól ajándékba, amin rajta volt a címke: „Neu” – már ennyi elég volt, hogy átjárjon a kelet-német életérzés, pedig bizonyára nem sokban változott a termék összetétele a korábbihoz képest. Az újtól változást várunk, bármi újjal találkozunk, azt reméljük tőle, hogy valami *más* is lesz általa. Egy új gép forradalmasíthatja a háztartásunkat, egy új autó növeli a kényelem- és biztonságérzetünket, egy új cucc vagy kütyü menőkké tesz egyből a barátaink előtt, és sárga irigységgel tölti el riválisainkat. Aztán persze néha rájövünk, hogy a régi jobb volt, mint az új, meg aztán az újból is csakhamar régi lesz, és jöhet a legújabb új. Az üzleti világ legalábbis ezt próbálja belénk sulykolni. De kívánczunk is az újra, minden emberben megtalálható ez a természetes vágy, hogy kell valami új, mert nem jó a régi. Vágyunk az újra, és sokféle új dologtól várjuk a változást. De azt az újat, amitől ténylegesen más is lesz az életünk és a világ, azt a Szentlélek hozta el.

Hogy könnyen megjegyezhető legyen, négy szóban foglalhatjuk össze ennek az újnak a lényegét:

A Szentlélek: 1, új KAPCSOLATOT; 2, új KARAKTERT; 3, új KÉSZSÉGET; 4, új KÖZÖSSÉGET hoz létre.

1. Talán a Római levél 8. része mondja el az új kapcsolat lényegét legszebben:

„Akiiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljetelek, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kijáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösek is: örökösei Istennek és örökös társai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (14-17.v.)

Isten örökbefogadott gyermekei leszünk, és Jézus a maga örökségét osztja meg velünk. Jézus nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Zsid 2,11), és nem csak így nevez bennünket, hanem azokká is leszünk, ha a fiúság Lelkét kapjuk, és Isten Atyánkká lesz – ebben áll az új kapcsolat!

Szent Ágoston 4-5. századi egyházatya úgy fogalmazta meg a Szentlélek titkát, ahogyan Jézus megkeresztelkedésének pillanatképpen láthatjuk. Amikor Jézus kiemelkedett a vízből, a Szentlélek reá szállt a mennyből, és hang hallatszott a magasságból: *„Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.”* (Mt 3,17) Az Atya, aki szeret, a Fiú a szeretett, a Szentlélek pedig a szeretet köteléke kettejük között. Isten Lelkének munkája által ez a Szentháromságos szeretetközösség nyílik ki az ember felé. Ebbe fogadtatunk be kegyelem által, és így jön létre ez az egészen új, korábban elképzelhetetlen kapcsolat. Mert – a Római levél

szerint (5,5) – *„szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”*

A tanítványok életében is az evangélium figyelmes olvasói tetten érhetik ezt a változást. A búcsúbeszédben Jézus így szól: *„Többé nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolgáló nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.”* Jn 15,15 Majd a feltámadása után még tovább megy, amikor ezt mondja Máriának: *„menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.”* (Jn 20,17)

A Szentlélek, a fiúság Lelke tesz bizonyossá afelől, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Bele sem tudunk gondolni, mekkora gazdagságot jelent ez számunkra! Micsoda méltóságra emeltettünk! Az Istentől elidegenedett ember Isten szeretett gyermekévé lehet, mert Jézus vállalta az elidegenedést és a bűnért való büntetést, és eleget tett helyettünk az Isten igazságának. A Szentlélek pedig részesít, bele merít Jézus érdemébe, és ezért az Atya úgy tekint ránk, mint szeretett gyermekeire.

2. Amikor Isten gyermekeivé válunk, ott a lényünk legmélyén elkezdődik bennünk egy új élet, végbemegy egy új teremtés. Nem tudjuk hogyan, az a Lélek titka, de annyi bizonyos, hogy nem lehet sokáig titokban tartani, még ha valaki akarná is, mert

elkezd növekedni. Új karaktert kapunk a Szentlélek munkája által, ami nem más, mint a Krisztusi jellem. Isten Fiának a karaktere a mi valódi személyiségünk, amely tönkre ment és széthullott, elnyomott állapotba került a bűnesetkor. Ez kezd el bennünk fokozatosan helyre állni. *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Léleke által dicsőségről dicsőségre.”* (2Kor 3,18) Egyre jobban kiábrázolódik rajtunk Krisztus arca, Krisztus jellemvonásai.

Krisztusi karakterünk formálódása teljes egészében a Lélek munkája, nem emberi teljesítmény. Sokszor nem is érzük tetten, csak a változást konstatáljuk. Például, amikor elhangzik egy jó szaftos, bántó poén, és nem nevetünk. Vagy olyan bókot kapunk, hogy „nem jössz velünk munka után iszogatni?! – már te sem vagy a régi!” Vagy kényszerű munkahelyváltáskor szokatlan békességgel várjuk az interjúk eredményét, mert letettük ügyünket Isten mindenható, Atyai kezébe. Vagy egy idegesítő, rosszindulatú osztálytársnak, szomszédnak tudunk szelíden megválaszolni, amikor ismét ki akar hozni a sodrunkból. Vagy azon kapjuk magunkat, hogy azon morfondírozunk, hogyan segítsünk valakinek, akiről addig észre sem vettük, hogy nagy bajban van. Vagy gyermekünk kikerekedett szemmel várja bosszantó viselkedése után, hogy mikor tör ki a vulkán, és kezdődik el a kiabálás – de nem így történik...

Ezeket nem mi csináljuk, ez gyümölcs, ami megterem – magától – magától a Szentlélektől. Ugye eszünkbe jut az aranymondás: *„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, béke, türelem, szívbesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.”* (Gal 5,22) Ezek azok a jellemvonások, amelyeket kiformalaj rajtunk a Szentlélek, ezek azok, amelyekből rá lehet ismerni a bennünk élő Krisztusra.

Egy misszionárius önéletírását olvastam, akit kitétek egy haldokló gyülekezetébe a szolgálata kezdetén, és leírta, hogy egyszer érkezett egy házaspár, akik olyan sugárzók voltak, annyira különböztek a régi tagoktól: ők örömmel éltek keresztyén életüket. Szerettek énekelni, lelkesen vettek részt a megszokott gyülekezeti alkalmakon, ... ezért váltak gyanússá a lelkésznek. Kiderült, hogy ők komolyan vették a Szentlélek munkáját, és ennyire meglátszott rajtuk a krisztusi karakter. Az ő jelenlétük, szolgálatuk nyomán sokan megtértek, és

ez a gyülekezet felvirágozott, egészen feléledt – a Szentlélek velük kezdett egy új korszakot.

3. Ez az új karakter nem kész, nem befejezett. Szüntelenül növekszik, formálódik. De olyan értelemben viszont kész, hogy készségesen rendelkezésére áll a Szentlélek vezetésének. Kész beismerni a bűnt, a tévedést. Kész irányt váltani, a napi programot újra tervezni, vagy új dolgokba belefogni, amiről azt gondolta korábban, hogy ő bizony azt soha nem fogja megtenni.

Ugyanez a misszionárius írja le, hogy amikor ez a bizonyos házaspár és velük a Szentlélek munkája megjelent a gyülekezetében, felborította a megszokott menetrendet. Pont a szabadnapjára tudta velük csak megbeszélni az első látogatást, és nagyon bosszankodott, hogy odavan az egyetlen pihenőnapja a héten. Aztán nemsokára őt is betöltötte a Szentlélek, és akkor már ez a készség is megszületett benne, hogy napjai alakulását a Szentlélek vezetésének alárendelje. Amikor könyvét írva visszatekint, csodálatosan dinamikus, meglepetésekkel teli szolgálatot tudhatott maga mögött.

A Szentlélek mindig új utakat nyit, új utakra vezet azokat, akikben megszületik az új készség. Pl. Péter sohasem gondolta volna, hogy bemegy egy római századoshoz. Pál sohasem gondolta volna, hogy a szeretet apostola lesz, és ő maga is mártírként hal meg. Barnabás sem valószínű, hogy el akarta adni a földjét, hogy szolgáljon a gyülekezet szegényei felé a vagyonával. De a Szentlélek késszé tette őket ezekre is, és az új helyzetekben megértették a Lélek vezetését, és együtt mozdultak Vele.

4. Pünkösdek azonban nem csak ilyen egyéni, egy-egy személy életében megvalósuló aspektusa van, hanem nagyon erős benne a közösségi hangsúly. Azt szoktuk mondani, hogy pünkösöd az egyház születésnapja. Az első pünkösdkor a Szentlélek egy új közösséget formált. Az egyház ugyanis egy olyan valóság, ami semmiféle földi, társadalmi szerveződéshez nem hasonlítható (semmilyen szervezethez, egylet, párthoz, mozgalomhoz). Nem egy n+1-edik, nem így új, hanem minőségileg, lényegét tekintve más. Nem pusztán valami közös érdek, közös hóbort vagy közös cél hozza össze a tagokat. Nem csupán egyéni döntésük alapján lépnek be az emberek. És főleg nem önszerveződő módon jön létre az egyház – nem

mi csináljuk az egyházat. A Heidelbergi Káté 54. kérdés-felelete azt tanítja, hogy Isten Fia Szentlelke és igéje által gyűjti egybe magának kiválasztott gyülekezetét, vagyis Ő a kezdeményező, Ő a szervező, Ő a középpont. Az egyház tagjai Őhozza kapcsolódnak, és egymáshoz pedig rajta keresztül kötődnek.

Minél közelebb kerülünk Jézushoz, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Éppen ezért azok, akik Jézust megkerülve akarnak kapcsolatokat építeni, azok állandóan kívülállónak fogják magukat érezni, bármennyire is jelen vannak az egyházban. Az első gyülekezetről is azt jegyezték fel az Apostolok Cselekedeteiben, hogy *„egyebek közül pedig senki sem mert középük elegyedni”* de *„az Úrban hívők száma egyre növekedett férfiak és nők tömegével.”* A gyülekezetből kisugárzott Isten vonzó, de egyben tiszteletet parancsoló szentsége, és az lett az új közösség tagja, aki az Úrba vetett hit által lépett be. Emlékezzünk rá, Jézus azt mondja magáról: *„én vagyok az ajtó”,* és ez erre is igaz. Jézust nem lehet kihagyni, mert Ő kapcsol össze bennünket.

Az első gyülekezet szívében és lelkében egy volt, nem volt köztük szűkölködő, áldozatkészen gondoskodtak mindenkiről szüksége szerint. Dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Napról napra növekedett is a gyülekezet az üdvözülőkkel. A Szentlélek kiáradása egy ilyen szeretetteljes, törődő, befogadó közösséget hozott létre. Nem kellett külön célul kitűzniük, hogy ők sokakat Jézushoz vonzzanak. Nem kellett ehhez megerőltetniük magukat, sem mesterségesen viselkedniük. A vonzás pusztán létükből fakadt, abból, hogy megélték, amit a Szentlélek bennük és köztük létrehozott.

Azt tapasztalták meg, amit Ezékiel látomásban látott (47,1-12): Kiáradt a Lélek, az élő víz folyama, ami egyre terebélyesedve és mélyülve, egyre többeket elérve élhetővé teszi a világot. Gyógyulást hoz, gyümölcsözővé teszi az életet, oázis születik a pusztaságban. Nincs messze az a kor, amikor nyilvánvalóvá lesz, hogy csak az Isten közelében lehet megmaradni, megmenekülni - létfontosságú szerephez jutnak a gyülekezetek!

A gyülekezet, az új közösség lényegét már a nagyfiam is meg tudja fogalmazni, azt mondta egyszer hazafelé menet: „mindenhol jó, de legjobb

... a templomban.” Mert ott érzem, hogy Isten jelen van. De érzem azt is a gyülekezetben, hogy szeretnek a többiek, hogy nem csúfolnak ki, nem bántanak, nem kell rettegnem senki terrorjától, meghallgatnak, őszintén megnyilvánulhatok és adhatom önmagam, észreveszik, ha valami nincs rendben, imádkoznak velem, hiányzom nekik, ha beteg vagyok, korrigálnak, ha valamiben tévedek, és mellém állnak, amikor kísértéseimmel harcolok. Felismerhetem, hogy mik az erősségeim, és milyen ajándékok vannak rám bízva, amivel a többieket gazdagíthatom. Itt lehetek erőtlenséges, de sosem lehetek értéktelen. Lehetek csüggedt, de sosem lehetek magányos. Itt lehetek boldogabbá, és haladhatok a velem egy úton járók egyre népesebb seregével a teljesség felé.

Akiben a Szentlélek elkezdte az újat, az vágyik arra, hogy ez kiteljesedjék. Ugyanis az új teremtés már megvan, csak időnek kell eltelnie, amíg a maga teljességében és valóságában nyilvánvalóvá lesz - a trónuson ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. (Jel 21,5) Isten mindent újjá tesz, a régi atomjaira hullik szét majd ama napon, és létrejön az új teremtés, amelyet már nem ront meg bűn, nem lesz halál, könny és sóhaj, és Istent színről színre láthatjuk, és tökéletes lesz az Ő uralma.

Jézus feltámadásával az új teremtés betört ebbe a régi világba. És azóta is át-meg- átsugárzik az új életet, a krisztusi megnyilvánulásokat, mint a napsugarak a felhők közt. Minden újjászületés, minden gyógyulás, minden szabadulás, minden győzelem az ördög munkái felett ennek a mennyei teljességnek az elővételezése. Éppen ebben áll számunkra a megbízás, a mandátum, hogy ha részesültünk a Szentlélek által az újban, akkor olyan rés, olyan terület legyünk, amelyen keresztül az új belesugározhat a régibe. Új kapcsolatban – Isten gyermekeként, új karakterrel – Krisztussal a szívünkben, új készséggel – engedelmesen rendelkezésre állva, új közösségként – Krisztuson keresztül egybekapcsolódva a felhatalmazást (a képviselői mandátumot) és legitimációt is megkapjuk az isteni megbízatással együtt. Nincs ennél szentebb életcél, mint hogy az új teremtésnek a Szentlélek munkája által hiteles bizonyítékai legyünk. És nincs szentebb vágy, mint hogy vágyunk az újra – nem tárgyakra, hanem újjászületésekre, gyógyult életekre – ez a legnagyobb öröm, ha látjuk az új teremtést magunk körül kibontakozni! Így legyen! Ámen.

Krett Tibor:

Az igazság pillanata - ApCsel 2,37 (1-41)

1 Amikor elfött a pünkösd napja, mindnyájan egy helyen voltak együtt, 2 és az égből hirtelen nagy zúgás támadt, mint a sebésen zúgó szél zendülése, és betöltötte az egész házat, ahol ültek, .. 6 Amikor ez a zúgás támadt, az összegyűlt sokaság megzavarodott, mert mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólani. 7 Álmélkodtak, és csodálkozva mondták egymásnak: Nemde valamennyien galileaiak ezek, akik beszélnek?... 12 Mindenki álmélkodott, és zavarban volt, egymást kérdegették: Vajon mi akar ez lenni? 13 Mások gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.

14 Péter azonban előállt a tizeneggyel, felemelte hangját, és így szólt hozzájuk: Zsidó férfiak és ti mindnyájan, jeruzsálemi lakosok! Hallgassatok meg, és vegyétek tudomásul, 15 hogy nem részegek ezek, amint ti állítjátok, hiszen a napnak harmadik órája van, 16 hanem ez az, amit megjövendölt Jóel próféta: 17 És az utolsó napokban – ezt mondja Isten – kitöltök Lelkemből mindenkiire... 22 Izraelita férfiak, halljátok meg ezt a beszédet: A názáreti Jézust, azt a férfit, aki erőke, csodatételek és jelek által bizonyosságot nyert előttem Istentől, amelyeket Isten általa vitt véghez köztetek – amint magatok is tudjátok –, 23 azt, aki Isten elvégzett tanácsa és terve szerint nektek adatott, gonosz kezek segítségével keresztfára szegezve megöltétek, 24 De a halál fájdalmait feloldva Isten feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál őt fogva tartsa.

36 Bizonyosan tudja meg azért Izráel egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt Isten, azt a Jézust, akít ti keresztre feszítettetek, 37 Amit hallottak, szíven találta őket, és azt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? 38 Péter pedig azt mondta nekik: Térjete meg és kereszteljedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát... 41 Akik azért örömmel fogadták szavát, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk,

Egy általános iskola tanári szobájában, az óraközi szünetben a következő pár mondat hangzott el: „Milyen szemtelen és öntörvényű kisfiú ez a Kovács Marcika. Nálatok is így viselkedik? Mit lehet vele kezdeni?” - fordult az új tanító azok felé a kollégák felé, akik még tanítják a fiút. Azonban a mondat után, amelyikhez hasonlóak bármelyik tanáriban elhangoznak nap, mint nap, itt most megfagyott a levegő, és kínos csend támadt. Ugyanis a szóban forgó tanuló az egyik jelen lévő tanítónő gyermeke! Egyébként Marcika valóban öntörvényű, pókhendi fiúcska volt, akivel nagyon nehéz volt megtalálni a hangot. Tekintélyt nem ismert, társait pedig azzal szórakoztatta, hogy időnként szembeszállt a pedagógussal, megtagadta a munkát, ha neki úgy tetszett. Magam is jól ismertem, és gyakran megszenvedtem azokat az órákat, amiket együtt töltöttünk.

Kemény dolog az igazsággal ilyen módon szembesülni, nem vitás. Pedagógus-szülőként kétféleképpen lehet reagálni. Az egyik, hogy sértésnek veszi az anyuka az igazságot. Bekeményít, támad, ellenségévé válik az új kollégának. És persze öngazolást keres mindenben. A másik lehetőség, hogy átgondolja

a hallottakat, megalázza magát. Odamegy, és valami ilyesmit mond az igazság, a nyíltság jegyében: „Köszönöm a türelmedet, időnként nekem is tud fejfájást okozni a gyermekem.” Esetleg valami „használati utasítással” látja el az új kollégát. Hogy így és így azért jobban szót lehet vele érteni. Vagy, hogy mivel bánjon óvatosabban, stb.

Amikor az igazsággal szembesülünk, lényegében mindig e kettő közül választhatunk. Vagy megkeményedünk, és támadó állást veszünk fel. Esetleg „csak” sündisznóállásba helyezkedünk. Azonban, ha az igazságot személyes sértésnek vesszük, a legrosszabb módon fogunk reagálni. Ezzel szemben a másik út, ha kész vagyok arra, hogy megalázzam magam. Azaz, a háritás helyett kész vagyok szembenézni a valósággal.

Ott Jeruzsálemben, kétezer éve pünkösdkor sok ezer ember szembesült az igazsággal. A zsidók három fő ünnepére mindig zarándokok százezres tömege érkezett a fővárosba. Így történt minden bizonnyal ezen a pünkösdön is, ami egyébként aratási hálaadó ünnep volt Izraelben. Péter apostol szavaiból pedig világosan kitűnik, hogy ebből a hatalmas emberseregből sokan jelen

voltak ötven nappal korábban is, a páskaünnepen, a zsidók húsvétján. Sőt nemcsak jelen voltak, hanem Jézus Krisztus kivégzését követelték. Aktív közre-működésüknek eredménye, hogy az igazat megfeszítették, és egy gonosztevő nyerte el a szabadságot.

Nem kívánok itt a teljes pünkösti történettel részletesen foglalkozni, hanem a Szentléleknek azon fontos és titokzatos munkájával, ahogy az élő igét hatékonyra teszi a szívben. Az első kérdés, hogy végül is ki szembesíti ezeket az embereket az igazsággal? Péter? Vagy valaki más? Figyeld csak Jézus korábbi szavait! *„Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm azt hozzátok. És amikor ő eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek bennem...”* Jn 16,7-9. Megfeddeni és feltárni a szívnek magunk előtt is rejtett, vagy tudatosan takargatott titkait csak a Szentlélek képes. Ezért állunk olykor értetlenül, amikor mi magunk próbálunk valakit szembesíteni a rossz szokásával, káros életmódjával, vagy bántó viselkedésével. Amíg a Szentlélek világossága nem feddi meg, hiábavaló és hasztalan. Itt egyúttal választ kapunk egy másik, ki nem mondott kérdésre is. Tudniillik, hogy mivel szembesíti a Szentlélek az embereket? Mi az első? *„Megfedd... bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem.* Döbbenetes, amit Jézus mond. A bűnök bűne az Ő elutasítása. De lényegében ugyanez, ha „csak” a Jézus iránti közömbösség van bennem, az Ő semmibe vétele. Ebből fakad minden más rossz. Ha felmérés készülne arról, hogy mi a legnagyobb bűn, olyan válaszokat kapnánk, hogy a gyilkosság, a pedofília, mások megalázása, lopni szegény embertől, stb. De ezek mind csak következményei a Jézusban való hit hiányának. Végül Jézus szavaiban van itt még egy különös összefüggés: *a Vigasztaló megfedd...* Nem ellentmondás ez? Nem. Ahogyan nincs ellentmondás abban sem, hogy az orvos feltárja, leleplezi, diagnosztizálja a veszélyes betegséget, azért hogy meggyógyíthasson.

Nézzük meg azt is, milyen hatása van a megfeddésnek, illetve a Szentlélek munkája által történő szembesülésnek? *„Amit hallottak, szíven találta őket...”* Szó szerinti fordításban: *„A szó átszúrta a szívüket...”* Fájdalmas, amikor az igazság, a Lélek kardja a szívbe hatol. Fájdalmas szembesülni azzal, hogy valami lényeges dologban rosszul döntöttem, tévedésemmel bajt

okoztam. De Jézus Krisztus azt mondta, hogy *„az igazság szabaddá tesz”* Jn 8,32. Ez egy alaptétel, egy axióma. A valósággal történő őszinte szembesítés, szabaddá tesz. A Lélek általi felismerés és beismerés fájdalmas tud lenni, de felszabadító. Ismerek embereket, akik idős korukban hallották meg az evangéliumot. Egy élet vége felé szembesülni, hogy hiábavaló volt, az komoly belső konfliktust okoz. Túl az élet derekán beismerni, hogy rossz alapra építettem, ehhez alázat kell. De az igazság szabaddá tesz. Következésképpen a hazugság pedig kötöz. A hazugság bezárja, megnyomorítja a lelket.

Vizsgáljuk meg a hazugság lélektanát ennek az alaptételnek a fényében. Továbbá nézzük meg a hazugság néhány súlyos veszélyét és következményét is. A hazugság két módon tarthat fogságban bennünket. Az egyik, ha mi magunk takarjuk el, vagy másítjuk meg az igazságot. A másik, ha lehet még veszélyesebb, amikor nem is tudunk róla, mert mi vagyunk a becsapottak. Biztonság-ban hisszük magunkat, miközben hitetés vagy manipuláció áldozatai vagyunk.

Vegyünk legelőször egy könnyen átlátható szituációt. Pedagógusként nem kevés esetben lehetünk tanúi, amikor egy gyerek hazudik. Nem azért állítok példaként gyereket, mintha bűnösebb lenne tőlünk, felnőtteknél. Éppen ellenkezőleg, ők „még őszinte emberek” – József Attila szavaival élve. Nem kifinomultak még a hazugságban, sok minden „jól olvasható” a viselkedésükben. Láthatjuk, hogy a hazugság állapota milyen belső feszültséget eredményez, mennyire megterheli az idegrendszert. Jól érzékelhető tünetek, a zavartság, a lesütött szemek. Ez még az érzékeny lelkiismeret állapota. Megfigyelted már, hogy felszabadul némelyik gyerek, aki lelepleződik? Fellélegzik a nyomasztó súly alól kiszabadul-va, mert *„az igazság szabaddá tesz”*.

Súlyossá válik a helyzet, amikor valaki átlép a lelkiismeret gátján. Van, aki berendezkedik a hazugságra. Rákap arra, hogy mindent áthidal a hazugsággal. És bekövetkezik, hogy már nem jelez a lelkiismeret, mert elhallgattatta, megfojtotta. Kiiktatta azt a jelzőrendszert, ami megállíthatná. Ez többek között komoly jellemtorzuláshoz is vezet. Ismertem valakit, akinek négy gyermeke volt. Azonban a férje előtt másfél évtizeden át titkolta, hogy az egyik fiú mástól származik. Teljesen belebetegedett lelkileg a kettős életbe. Vannak, akik pedig

egyenesen gyártják a hazugságot, a rágalmat. Nyomorúságos kényszer ez.

Hazugságba menekülni, szoktuk ezt a kifejezést használni. De vigyázat, mert mi a hazugság? Valaminek a homályban tartása, sötétségbe burkolása. A szándék, hogy csak meg ne tudják. Ha ez sikerül, az ember győzelemként éli meg. De figyeljünk az igére! Pál apostol figyelmeztet, hogy *„nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen...”* Ef 6,12. Ha sikerül valamit sötétségben tartani, az nem győzelem, hanem azzal a sötétség hatalmának készítünk szállást. A sötétség világának urai itt fejtik ki hatásukat. Örögi erőknek a hazugság a közege, a mozgásterülete. Egyszer valaki gyerekekkel utazott villamoson. Elkezdte sorban kilyukasztani a jegyeket. Mire a gyerekek szóltak neki: „Tamás bácsi, minek kell ezt pár megállóért?” Tamás bácsi azt mondta: „nekem nem éri meg, hogy Isten áldását elveszítsem, vagy éppen összevesszek a feleségemmel...” Tamás bácsi bölcs ember volt, jól ismerte a lelki törvényszerűségeket. Nem akart felületet biztosítani a hazugság atyjának. Emberek pedig csodálkoznak, hogy miért van annyi zűrzavar az életükben. Nem értik, mi a békétlenségük oka...

A legvégső és legsúlyosabb következmény, amikor *„Isten bocsátja rájuk a tévelygés hatalmát, hogy higgyenek a hazugságnak...”* Hogy lehetséges ez? Kiknek az életében történhet ez? Ugyanott olvassuk: *„akik elvesznek, mivel visszautasították az igazság szeretetét, hogy az által üdvözüljenek. Ezért bocsátja rájuk Isten a tévelygés hatalmát... akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.”* 2Thessz 2,10-12.

Pünkösdkor voltak, akiket az evangélium szembesített életük nagy tévedésével, hogy Jézust elutasították, de *„amit hallottak szíven találta őket”, „a szó átszúrta a szívüket.”* Fáj-dalmas volt a szembesülés az igazsággal, de nem álltak ellene. Micsoda sötét hatalom, micsoda manipuláció áldozataivá váltak néhány héttel korábban, amikor az igaz Jézus Krisztus megfeszítését követelték. Most azonban Isten felkínálta kegyelmét. Meg-teremtette a megtérés alkalmát az igazság evangéliuma által. Elérkezett az igazság pillanata. Háromezer lélek engedett az igazságnak. De jóval többen voltak ott. Sok ezer lélek viszont elutasította azt, pedig *„az igazság szabaddá tesz...”* Közülük sokan nyílt ellenségekké váltak hamarosan, akiket a *„hazugság atyja”* vezérelt. De még egyszer: *„Akkik örömmel fogadták szavát, megkeresztel-kedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk”*... az üdvözülők boldog seregéhez.

Füle Lajos:

PÜNKÖSD FÉNYÉBEN

*Pünkösd... Fényedben élek,
teremtő égi Lélek,
erőd gerjeszti lelkem,
Felfogni szent csodádat
nem tudhatom, de áldlak,
megújult életemmel.*

*Az Ige, mint zsarátnok,
hűlő szívemben lángot
lobbantott, hála érte!
Követségében járok,
ahogy a tanítványok,
rajtam a Krisztus vére!*

*Dicsőítsd Őt ma bennem,
Ki nem vetett el engem,
illesse hála, hála,
Ki, érte mit se várván
megváltott vére árán
Istennek és Atyának,*

Egy kávé mellett a misszióról

„Mert úgy tetszett neki, (Istennek) hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy Krisztusban egybefoglal mindeneiket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.” Efézus 1.9-10.

Isten végrehajtja tervét, hogy mindent alárendel Krisztusnak. Isten nem passzív. Isten leküldte egyszülött fiát, hogy Ő megmentsen minket. Krisztus azon munkálkodott, hogy minél többen megismerjék az evangéliumot.

Ezért is ülünk most itt, a XI. kerületi Montázs Art Caféban, ami hétköznapokon hangulatos kávézóként üzemel, viszont vasárnaponként pedig otthont ad a *Sarokkő Evangéliumi Protestáns Gyülekezet* istentiszteleteinek, és hallgathatjuk az örömhírt. Azt az örömhírt, ami Jézus kétezer évvel ezelőtti, munkájának az eredménye. Jézus munkája, hogy az egy igaz evangéliumot minél többen megismerjék úgy, hogy a tanítványainak azt adta küldetésül: *„Menjetekek el tehát, tegyetekek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* Máté 28.19-20

Mivel mi is tanítványai vagyunk, minket is bevon ebbe a misszióba.

Aki megtér az követi Jézust. Aki megtér, az kilép a fogyasztói szemléletből azaz, hogy beülök az istentiszteletre, meghallgatom, hazamegyek, ami nekem fontos azt elteszem. Aki megtér, az hasznos tagja akar lenni a gyülekezeti misszióknak. A gyülekezet egyik missziója, hogy aki bejön ide, az tartozni akarjon ide. A gyülekezet nem rólunk szól, hanem azokról, akik még nincsenek itt! Ezt úgy lehet elérni, hogy követjük Jézus parancsát: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétekek egymást: ahogyan én szerettelek titeket,*

ti is úgy szeressétekek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitekek egymást.” János 13. 34-35

Ha látják köztünk a szeretetet ők is ide akarnak majd tartozni.

Sajnos az emberek nem akarnak templomba, Istentiszteletre jönni. Tehát nekünk kell kimenni hozzájuk. Könnyebb elhívni az embereket egy kirándulásra, egy piknikre, ahol megismerhetnek minket, és rajtunk keresztül az Urat. Ha mi motorosok megjelenünk többen valahol, általában elkezdenek figyelni ránk. A motorok miatt eltűnik valami gát, és sokszor megszólítanak bennünket. Általában – mivel látják a mellényünkön a feliratokból, hogy keresztények vagyunk – egy idő után nagyon sokan elkezdenek beszélni a saját Istennel kapcsolatos élményeikről, sokan kérdéseket tesznek fel.

De miért is ülünk ebben a kávézóban? Mert a *Sarokkő Gyülekezet* innentől kezdve beáll azon gyülekezetek közé, akik imatámogatást, imahátteret nyújtanak a **Magyar Keresztény Motorosok Közösségének**. Ezt megerősítve Verla Gabit, és Pétert, mint mindkét közösség tagjait megáldották és kiküldték a motoros szolgálatra. Miért van szükségünk imahátterre? Mert hisszük, hogy a Mi Urunk meghallgatja imádságinkat, és már többször megtapasztaltuk, hogy akikért imádkoznak sokan, azok meggyógyulnak, ha elestek felállnak, és védelmet élvezhetnek. Ez utóbbira azért van szükségünk, hogyha a motoros rendezvényekre, fesztiválokra megyünk, tudjuk Isten jó illatát hordozni, és meg tudunk állni a nehéz helyzetekben.

Mi is gyakoroltuk, itt is, két testvérünk kért tőlünk imát gyógyulásért, társért.

És – mint mindig - a motorjaink mellett rengeteg jó beszélgetés kezdődött, néhányan felkérérdkedtek a Honda VT1800 hátsóülésére és gurultak egyet.

Ahogy az igehirdetésen szólt, hogy a keresztény ember útjának a vége mindig happy end, ha nem akkor még nincs vége. Nekünk már idáig is happy end volt, és még korán sem volt vége. Vártak bennünket XIII. kerület Kádár utcában, az Omega gyülekezetben is. Olyan szeretettel fogadtak bennünket, mintha minden hétvégét itt töltenénk. A kávé itt sem maradhatott el.

„Bízzál az Úrban teljes szívvel, és ne a magad eszére támaszkodj!” Példabeszédek 3,5

A Biblia rengeteg helyen említi, hogy bízzunk az Úrban. És hogy miért? Egyszerűen azért, mert bízunk kell az

Úrban... Ha túl közelről nézünk egy festményt, látjuk a részleteket, de a teljes képet nem. Isten látja a teljes képet, mi elveszünk a részletekben. Isten azt kéri, hogy bízzunk benne, mert Ő megtart minket. Erre nem neki van szüksége - bár fáj neki elveszteni egyet is -, hanem nekünk van rá szükségünk. A bizalom egyik jele, hogy Isten szavára beállunk egy misszióba. Az Omega gyülekezet úgy döntött, hogy az MKMK (Magyar Keresztyén Motorosok Közössége) mögé állnak. Az istentiszteleten előre hívva minket motorosokat egyenként imádkoztak értünk, egészségünkért, erőért, védelemért az életünkben, szolgálatainkban, misszióinkban.

Köszönjük az Úrnak, hogy ilyen testvéreket ad nekünk, akiknek fontos misszió a mások szolgálatának a támogatása.

End. Happy end!

Szerkesztői megjegyzés: E cikket Erdöss Gábor kedves gyülekezeti tagunk juttatta el a számunkra. Ő, mint a cikkből kiderül tagja a Keresztyén Motorosok Közösségének. Adjunk hálát az Úrnak, hogy van egy ilyen közösség (is), mely –nemcsak a motort/motorozást tartja fontosnak és lelik benne örömeiket, hanem fontosnak tartják a motorosok közötti missziót is. Több Gyülekezet (református is!) befogadta őket és teret ad a számukra, missziós törekvéseiknek és a velük való testvéri közösségvállalásra! Ezért is adtunk örömmel helyett gyülekezeti újságunk hasábjain e cikknek!

Füle Lajos:

PÜNKÖSD FÉNYÉBEN

*Pünkösöd... Fényedben élek,
teremtő égi Lélek,
erőd gerjeszti lelkem,
Felfogni szent csodádat
nem tudhatom, de áldlak
megújult léteimmel.*

*Az Ige, mint zsarátnok,
hűlő szívében lángot
lobbantott, hála érte!*

*Követségében járok,
ahogy a tanítványok,
rajtam a Krisztus vére!*

*Dicsőítsd Őt ma bennem,
Kj nem vetett el engem,
illesse hála, hála,
Kj, érte mit se várván
megváltott vére árán
Istennek és Atyának,*

Valló László:

Arany János - a leggazdagabb magyar -

Különleges tehetsége a magyar nemzetnek, példás hithőse a reformátusságnak Arany János. Már ahogy megszületett, az sem volt mindennapi: kilenc testvére közül nyolcat eltemettek a szülei, amikor ő megérkezett. Nem csoda hát, hogy „... én valék öreg szüleim egyetlen reménye, vigasza, szerettek is az öregség minden vonzalmával, mindig körükben tartottak, és rendkívül vallásosak lévén, e hajlam rám is korán elragadt: az ének és a szentírás vonzóbb helyei lettek első tápja gyöngye lelkeknem, a bogárhátú viskó szentegyház vala, hol fülem soha egy trágár szót sem hallott...” -írja önéletrajzi levelében. A léleknek e tisztaságát mindvégig megőrizte; nem csak a trágárságot, de mindenféle illetlen szót és kifejezést került a tolla. Aminek ékes példája, hogy még a fene szót is csak kipontozva (f...ként) írta le, amire bizonyosság a Bolond Istók egyik sora. (A rimből egyértelműen kiderül, hogy itt ennek a szónak kellene állnia.) Mi, kései utódok, itt megállhatunk egy szóra, és föltehetjük a kérdést: hol vagyunk ma már a trágárság szóban-írásban egyként virágzó burjánzása idején ettől a tisztaságtól?!

Életművét nézve aligha gondolnánk, micsoda géniusza irodalmunknak. Márpedig Szerb Antal nem kevesebbként jellemzi őt a máig mértékadó Magyar irodalomtörténetében: „Minden szál hozzá vezetett és minden szál tőle vezet, a magyar szellemi életnek ő a sugárzási központja.” De jó oka volt Babits Mihálynak is a tizenkét kötetes Arany életmű ismeretében így írni róla: „A leggazdagabb szóban és gondolatban, aki legjobban tudott magyarul.”

Életének, életművének ismeretében sokféle indulhatnánk, jellemének ragyogó vonásait, tartását, hitét sokféle formában tetten érhetnénk.

Ezúttal szorítkozzunk csak egy fontos jellemvonására, az alázatosságra. Ami még akkor is jellemezte őt, amikor a Magyar Tudományos Akadémia főtitkára volt; gyalog járt a hivatalába, naponta hosszú kilométereket megtéve a munkahelye és az Üllői úti lakása között. Talán éppen eközben érthette az az élmény, amelyről Epilógus című versében ír: „Ha egy úri lócsiszárral/Találkoztam s bevert sárral:/Nem pöröltem, -/Félreálltam, letöröltem.” (Később egy akadémiai tag javaslatára megszavaztak számára bérkocsi illetményt, s akkortól könnyű lovas fogat állt a rendelkezésére.) De hogy mennyire nem volt magától értetődő ez az alázat az ő életében sem, erről alighanem a Szenvedek én című verse tanúskodik leginkább: „Szenvedék én egyben-másban,/ Vén hurutban, fulladásban,/ Rokkant ideggyengeségben,/ Félvaktságban, siketségben,/ S impertinens dicsőségben.”

Az impertinens szó arcátlanságot, durvább (mai) formájában pofátlanságot jelen. Kiderül ebből az élete vége felé írt kis versből, hogy a szív alázatosságának megőrzése Arany János számára is az egyik legnagyobb kihívást jelentette. Hiszen gondoljunk csak bele: az a hatalmas és példamutató életmű, amit hátrahagyott, és aminek jelentőségével nyilván ő is tisztában volt, milyen könnyen tehetne volna őt büszkévé, kivagyivá ... hogy tovább ne is soroljuk. Milyen könnyen tehetne volna őt „feledékennyé”, hálátlanná, magának tudva be mindazt, amit Istentől kapott. De ő nem engedett a kísértésnek, megvívta a hitnek ezt a nehéz harcát is, és a Toldi szájára adott szavakkal egész életművére tette érvényessé: „De nem köszönöm azt magam erejének;/ Köszönöm az Isten gazdag kegyelmének.”

Dékányné Flesch Katalin

Szülők Szombatja a parókián

Ebben a tanévben óvodánk fenntartója, a Rákoscsabai Református Gyülekezet szervezett kurzust a KÉK nevelésről. 2016 szeptemberétől 2017 májusáig, minden hónap második szombatjának délelőttjén, egymásra épülő előadásokon Brouwer Pálhegyi Krisztina gyógypedagógus ismertette meg velünk a kapcsolatra épülő következetes (KÉK) nevelést. Ennek alapja az, hogy a gyerek abban a tápláló és védett bizalmi kapcsolatban fejlődik, amelyet a róla gondoskodó felnőttek nyújtanak a számára. A Szülők Szombatján erről az éltető kapcsolatról szólnak az előadások: Hogy alakul ki és hogy tarthatjuk életben? Hogyan hódíthatjuk vissza idejekorán levált gyerekeinket? A kapcsolatra nézve biztonságos, és a gyerekek fejlődését támogató fegyelmezővel is megismerkedtünk. Jézus szeretetben következetes életszemlélete alapján, a kötődésemélet és a fejlődéslélektan segítségével beszéltük meg a nevelés legfőbb elméleti és gyakorlati kérdéseit.

Az előadásokat rövid szünet követte – amikor házigazdáink bőséges tízóráival láttak el bennünket – , majd a témát kiscsoportos beszélgetések, játékok segítségével dolgoztuk fel. Ehhez a gyermekpszichológusi háttérrel Küri Johanna biztosította. A csoportokba a szervezők a gyermekek életkora alapján osztották be a szülőket, leendő szülőket, nagyszülőket, pedagógusokat, így még speciálisabban, az adott korosztályra jellemző problémák tekintetében ismételhetjük át az elhangzottakat. Ekkor nyílt alkalom feltenni kérdéseinket a jól felkészített csoportvezetőkhez, és megvitatni egymással gondjainkat, tapasztalatainkat.

A program teljes mértékben „szülőbarát” volt: azért, hogy a gyermekek elhelyezése senkinek se jelentsen gondot, a kisebbekre a helyszínen létesített játszósarokban vigyáztak, a nagyobbakat (óvodás-, iskoláskorúak) pedig óvodánkban várták a lelkes felügyelők.

Az előadásokra nemcsak gyülekezetünkéből, óvodánkából és iskolánkából érkeztek hallgatók, hanem fővárosunk távolabbi részéből, sőt vidékről is. Nekem személyesen nagyon sokat adott a sorozat, szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen közel került megrendezésre, és hogy a következő tanévben is a mi egyházközösségünk szervezi.

A témáról bővebb információ a keknevelés.net, krisztamami.blog oldalakon, valamint a facebookon (KÉK Nevelés) található. Ezekon keresztül elérhető az előadások írásos és hanganyaga is. Így ha valaki csak jövőre kap kedvet, az sem maradhat le!

Dékányné Flesch Katalin, Halacska csoportos anyuka

Családrajz: Gaál Éva munkája

Sándor Endre: áldozócsütörtöki imádság

A mennyei seregekkel örvendezünk, Atyánk! Áldunk, hogy az ÚR Jézus Krisztust érettünk adata, s mikor küldetését betöltötte, magadhoz ragadtad, s ezzel megmutattad számunkra is az utat.

Kijondhatatlan öröm, hogy nem a bűn, a halál, a Sátán, hanem Te szólsz hozzánk, Urunk, s Tiéd az utolsó szó. Áldunk, hogy megmutattad szent Fiad példáján, hogy a halál nem tudja megsemmisíteni életünket, noha meghalunk, mert a bűn zsoldja a halál, de aki Benned hisz, ha meghal is, él, s a Te kegyelmi ajándékd az örök élet. Adj nekünk boldog örök életet! Vonj magadhoz minket is, mint Krisztust, aki elment, hogy helyet készítsen nekünk, mert Ő mondta, hogy a Te hajlékodból sok lakóhely van.

Urunk, addig, amíg éltető Lelked bennünk tartod, szeretnénk úgy élni, hogy szolgáljunk a Te dicsőségedre és embertársaink javára. Ne álljunk a menny felé nézve, hanem hat napon át végezzük minden dolgunkat, de a hetedik napot megszenteljük, hisz Te már a mennybemenetel pillanatában figyelmeztetted az első tanítványi sereget, hogy „Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jő el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel.1,11) Mi is köszönjük a mennyei követek figyelmeztetését, ami cselekvésre szólít fel. Adj erőt Urunk, hogy úgy éljük életünket, úgy szolgáljunk ebben a világban, mint akik tudják, hogy bármely pillanatban visszatérhet Urunk, Bárcsak minket is olyan munkában találnál, ami dicsőíti háromszor szent neved! Amen.

"nyári" Istentiszteleti rend és kiemelt alkalmak

2017. június 04. Pünkösdvasárnap 10⁰⁰ úrvacsorás, ünnepi istentisztelet

igehirdető: Nt. dr. Füzesi Zoltán

június 05. Pünkösdhétfő 10⁰⁰ úrvacsorás, ünnepi istentisztelet

igehirdető: Bej Attila teológus

június 11. Szentháromság vasárnapja 10⁰⁰ énekkari évszáró

igehirdető: Nt. dr. Füzesi Zoltán

június 18. Hittantábor támogatására perselypénz felajánlása

igehirdető: Nagy Károly lp

június 25. 10⁰⁰ istentisztelet; igehirdető: Kozák – Bella Virág lp

június 28-tól július 2-ig Gyenesdiáson női csendeshét

július 2. Diakónusok vasárnapja 10⁰⁰ istentisztelet

igehirdető: Bába Károly diakónus

július 7-8. „Baráti beszélgetés a Cserkészcsapat jövőjéről” Galyatetőn

vezető: Tarnai Sándor cserkész parancsnok

július 17-22 hittantábor Gyenesdiáson

július 30. 10⁰⁰ istentisztelet; igehirdető: Kozák Péter lelkipásztor; gyülekezettől elbúcsúzó szolgálat

augusztus 27. Rákoscscaba 950 éves –konfirmáltak jubileumi találkozója, fogadalom megújító úrvacsorás, ünnepi istentisztelet, majd szeretetvendégség! (5,10, 20, 25, 30, 40, 50... éve konfirmáltak)
Az alkalom szervezője: Németh Lajosné – Lidi néni

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscscaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscscaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscscabairef.hu

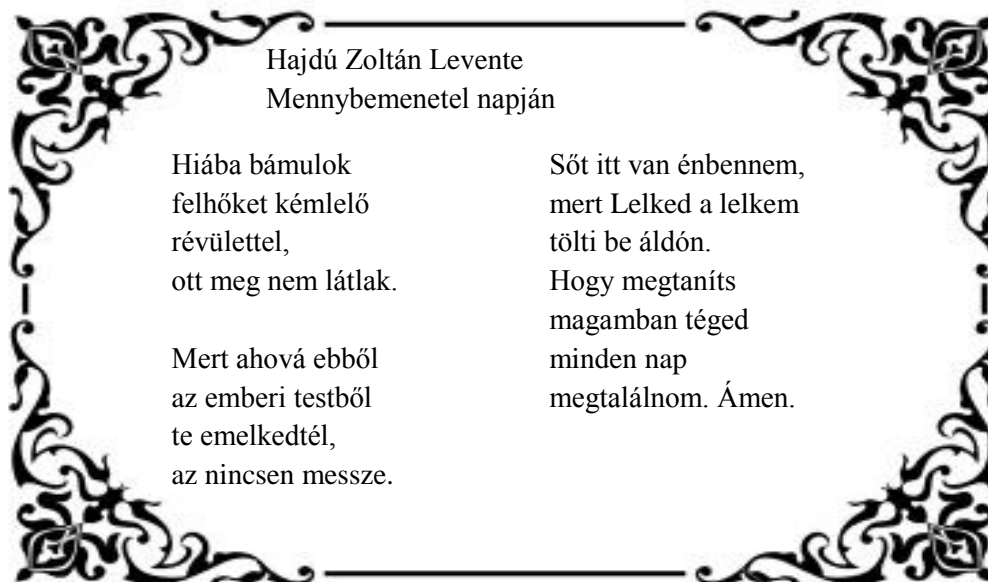
Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő

(temetési bejelentés, keresztelési, esküvői megbeszélés):

Hétfő: 16:30 - 17:30

Csütörtök: 16:30 - 17:30

Vasárnap: 11:30 - 12:30

Összhang újságunkat kiadja: Rákoscscabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscscaba utca 2.) Szerkesztők: Bába Károly, Bába-Bodonyi Adrien; Címlap: Kelemen Egon; Várjuk kedves testvéreink írásait, biznyságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is. E-mail: bkarez75@gmail.com
Újságunk megjelenését a Gázsó Papírbolt támogatja! Ezúton is köszönjük!